

sile. Aga selles aarmiselt eredas par-
jastamises endas on seda mõtlema ja
arvustama õhutavat elementi, mida ta-
valiselt moodsas, harilikult mõnd kesist
armuintriigi sisaldavas komöödias on
võrdlemisi harva leida.

„Eluaabitsa“ aktuaalsus praeguse aja
olustikus, vististi küll ka kapitalistlike
režiimidega mais, on muidugi väiksem
kui see oli aastat 15 tagasi, millal see
komöödia oli Euroopas oma võidukäigu
tipul. Need panoraamid, mis meile siin
avanevad, ei ole enam üllatavad, nad
on tuntud ja teatud, aga siiski me vaa-
tame seda komöödiat naudinguga ka
tänapäeval, sest siin on head lavalisust,
on rolle, mis pakuvad külluslikke män-
gimisvõimalusi.

Praegune „Eluaabitsa“ on õigupoolest
kolmandaks lavastuseks „Estonias“.
Aastat 15 tagasi võisime seda näha
samas teatris Paul Pinna lavastuses.
Peaosl mängisid seekord samuti A.
Lauter ja P. Pinna. Aga viimase „sõbra-
tari“ osas esines E. Villmer. See suure-
pärane kolmik andis mängu, mis on
jäänud kauaks meelde.

Teravakontuurilisem, aga vahest vä-
hem meeolukas oli 1940. aastal antud
A. Särevi lavastus, kus samuti esinesid
Lauter ja Pinna. Aga Villmeri asemel
debüteeris tookord esimeses suuremas
osas Agnes Lepp.

Tookordses lavastuses tundus ko-
möödia satiirilist elementi tugevamini
rõhutatud olevat kui praeguses lavas-
tuses, mis on pärit samuti A. Särevilt.
Pääsis maksrusele enam kiibe lõika-
vus kui koomika ja naeruväärsus.

Praegune lavastus on mahedatoonili-
sem, peategelase tragikoomikat
enam esiletõstev. Ses mõttes ta tundub
lähemal olevat sellele tõlgitsusele, mis
4 aastat tagasi A. Lauter ühes jutua-
mises andis Topaze'ist:

„Topaze on kirjaniku poolt antud
ekspressionistlikult, võiks öelda: šarži-
likult, liialdustega ühele ja teisele poole.
Topaze'il on ausus juba muutunud
kompleksiks. Igal pool jookseb ta üksi-
kuna, erandlikuna ummikusse, jookseb
peaga vastu seina. Topaze on õieti
tragikoomiline kuju. Minul oli
tahtmine mahendada nurki, mitte mõel-
da niivõrd komöödiata, vaid õigus-
tada liialdatud kuju, nagu see teks-
tis on.“

Samuti võisime nüüdsel esietendusel
tähele panna, kuidas A. Lauteri
täisküpsusele mängule Topaze'i rollis on
lisandunud veelgi peenemaid varjun-
deid. Niihästi tema ilmes kui ka liig-
tusis oli kõik viimseni läbi mõeldud.

misosavusega. Ja annab talle
mes domineerib iha maiste toitud
järele, olgu see siis ilus naine või he-
land. Ja selleks kõigeks loob võim-
lusi ainult äri.

Võrreldes Pinnat Lauteriga selle
lavastuses, ei saa meile märkamatuks
jääda, kuidas esimene kujundab om-
rolli peamiselt intuiitiivselt, teine aga

ühedust ja pugemisuskust. Tema
ema tütre Ernestine'ina pakkus nais-
'ikku hakkavust ja agarust, jättis a-
'nagu pnudu individuaalsuselt.

Hugo Lauri poolt vana kooliõpete-
sa siin oli paremini välja joonistat-
ni eelmises lavastuses ärimees Rog-
de Bieville'i oma. Viimases osas esin-